

16. Ferð að Baugstaðakampi og Knararósi.
Uppkast að ritgerðinni Sjáið Baug-
staðakamp og sálist síðan. Sber no.15.

---

12 blöð qto.

Uppskráð
Ferd á Þangstaða-Kampi og Hvarnósi

Þetta voru östir stóðvar minna og minna seginu meður háttari lísi undri á þessum er þar
hafa hafid lifsfærni sínu og miðfeta hann létta spori í barnstærskaidi þínu, eig-
hann fegunni né fundur legri þú náttúrunum handi. Þránumda við þannu fagra
og frísella stad, var áður fyrri hin fjölsöfða flár réth sin, en við fanginu á seldi á
hverju hvarnósi þar var og landingastadar og uppsáttur þessid er jónu þess-
manns og þaðan var hann íkyndur hinu magandi og nær kilopi þessu þrangur,
er áður nafni nefndist þessu þrangurinn í Þangstaða-Kampi, sem við lídi var fram-
nu síðustu aldarnót. Enn megra og fagra endur, er ferdust um hina vanni-
skettu völdendilistablaða og sandbooru og flötis geta kalid í annað hundrad
göfurn, er liggja hlid við hlid, ad vinnu þessu gagna ári á milli, en svo glöggur,
ad þessu feljandi fröduinga þessu ferda munuðastanna er fóru þar um
fram og aftur í Kampstaðaferdum Árnstunsvættarinnar hit og frá Eyra-á-átti
áður fyrrum og þessu ad loknum síðustu aldar um margra alda stéid. Þorðum
við stéttendi þessu eru þjarnir nokkrar og vöfn, þakinn fegunum, er eiga
vaxplönd sin í sniðri og stórru höfnum, af höndum manna gjöddis, um
um höfrotar - sef. og fegun í bræidur, sem þessu er fegun dís fegla þessu hals sínu
og höfund uppsýfir við og við hit fress ad geta ad umgum sínum, sem þar er
borinn og barnfeldis, svo sem álfir, endur, flóðalabbur og lómur, er lifa í
höfrotastöjnum, elástarar höfnum og sílfurbleitjnum eða umridnum oðro álfum og
alstomur þóðlum, brunnaklukkum og brundumum, vatni-klökkum, næfagran og vatna-
nóðnum þessu þessu.

Þessu megin og ad summanverdu liggja svo ífstréja - ^{um vöðuselis uppsi í stöjnum}
eða á seirgum, hvítum stéttum og seirgum eða ^{um höfrotum í höfrotum} eða ^{um höfrotum í höfrotum}
miðid þessu höfrotum eða þá og einum þessu lögjavadur, ad þessu spula um lómur og
ana ad elta þessu þessu og þessu þessu, ^{þessu} sem svartabakurinn er eltri hit, liggis inn
vögn. Þar um og þá vöðum þessu hald á störi gona upp hit þessu, er þessu vöðum
í stöjnum og ad vara þessu sinu, er liggja ^{þessu} og annað um hverfis þessu um í störi,
um þessu vöðum þá eða vöðum var við ^{þessu} þessu þessu og vöðum þessu og þessu þessu

Skada. Meðan vöknstærferum verður eigi fyrir neim óvasta yf manna völd-
um, þeir en í stærfa veidum koma á vana eða þá kungslins, geta þeir
stærfa minn leyd náðvallaunir yf sefid sem sjósofandi verur. —

me stóðin þessar verður þó eigi sagt, að þetta sé hettulaust vœði, þó þó að en
hroittvoggja, að þrángurinn í Þangstada kóngi hefvi oft vilt mómum sín
svo, að þeir kafa farist í einhverju lövinn eða ósinnu yf eigi kóngi þeir
eða lifandi til lands aftur eða þá, að þeir, sem fandi þessa í stærfa veidum
hlötuð sönnu ofbæis yf jafuvel engum feng í ferdalögum þessum, sem jafuvel
eru farin á nóttu þí yf í þessum versti vœðum, en aðeins þó þá, en kóngi
verur í stöðjum, þó ella þessa stærfa minn fath munda fethar á öttast.

Þis ofgömlu úrsefu: í stöðum þessum, beula til þess, að betra sé að fara var-
lega um fjó, hvort heldur en að daga þí eða nóttu, eða hver umuli eigi hika úd
yf athuga vel áður en koma hofur sér inn á hettu vœði þetta þó þá hann þeyri
nefud fróki úrsefu sem þessi:

Þeigdarós, Mannadrótsklein, Þellós, Þangandi, Háleyja borg, Hólmvatn, Herdo-
stær, Galgasklettur, Gagn og Gunnvaranþyl, Þeigdarif og Ólvaga-berdir. — Þessi
þessara stada, yf semni leza allir, þó þó orðid mörgum mannum á aldrithila, enda
sem þeir hettulögir mýr yf athyglis verur, eins yf vofum beula þí.

Þó en þanna eigi allfjarr úrsefuð stádur einn, sem hettulögastur munda þó
vera yf vðri hann í alnumna leid, en sem betur fer en hann stáð stá. Áðan stau
verur úd hann yf úd hlid hann en þúsar mund, sem marga mannum hefvi hól.

verur úd hann yf úd hlid hann en þúsar mund, sem marga mannum hefvi hól.
vðri, stundum g eða lövinn í einn, en allir kafa farist, en að vofum verur en sem
tvö yf frumundum hömm, en nefu st þess yf hoda. Þykir þá samur yf, að þótt

ládeydu st yf hvergi neina þrinorðu á þí, þá þó þetta mund þessi yf stóru þrinorði
sér hverju sinni sem hólum betur eða stíj hettu sér úta' þau, en þó er þetta
falinnu hettulögi, enda er þinn fjólfannari, til þess að stýlta sé leid inn fjórum,

um þinn fjórum ósáðum, yf liggja í stálbróð leidum til lands jafuvel hvada úr-
afasund sem farid er inn úr þrinorðum. Stáður þessi, en yf mi nefni, þetta

Tröllalendur, stórgrýttur skerjaleasi sem engum erfðbyggi á fara namafyllis-
 um fljúgandi hversu lálandur sem sjórinn er. Um miðjan Tröllalendur var
 áður fyrrum steinn einn stór eða klættur, sem gnæfði uppinn sjónum und hálf-
 föllnum sjó, en með hánum sjó og í stóru eltu brimi smáð hann gjaldan þvi sjórinn
 bultist á á hornum og brotuði með brantli miklu einu og þvar annars tadar í
 bingardinnu. En nóttina milli 12. og 13. febrúar 1881 hvarf steinn þessi með
 öllu í sjávar dýpið, og hefir eigi sést þar síðan. Var hann nefndur stóri steinn-
 inn í Tröllalendur og var eitt hið helsta við á þessu stöðum, en sýndi hvarf
 aðfalli og útfalli lítið, hveudt einn eða annars ósinn eða rífid var flotgeugt
 hlöðnum steipnum eða þó fönnum og eftir því hve stórfam voru eða smá. Var það
 því allmikill mis si fyrir sjónum alla í veidistöðinni en hann hvarf af sjóvar-
 svíðum, en það var þrafisinn, sem á landi hakt daginn áður, sem valdur var
 á hvarf þess og velti honum þarna iudur. En hann þvi stund ávalt síðan og var
 það sjónvinnu öllum á stur þar sjóvar svíðir allmikill á messa hann.

Á Tröllalendur var einn á motta beituokel á fimm og einnig söl á þórum þum.
 og hvegi var marínálgjarninn lengri eða breiðari né með gæddan þali en þar og var þvi
 oft fandi þangað í Gou- eða höfund lagastránum á bátum þessara fanga, enda var hegt á
 komast á Tröllalendur landmegin, þótt stórfellt wadabinn vöri iud þar sjávar neyn.
 Tuman iud Tröllalendur er ríf nóttvort, en Tröllalendur nefnið og var það einn leidir,
 sem fór var þegar um hléarsinn var fandi; það var eigi flotgeugt fyrir en skala var
 honum í kaf með hálf föllnum sjó, en til leidar þessur sá eigi af sjó, heldur á einu frá
 landi, eftir á Tröllalendu klætturinn fór af sjónarsvídum einu og áður er sagt.
 Gnæfði á þessum stöðum stífta þundurinn og nóttvort iud allar þessar leidir betur
 en um göfurnar hér í Reykjavík, þótt þessu hvern ós, stór og lón, fullvissin um hveu st
 þau vöri flotgeugt síu- og tölþóringum eða endri bátum og stíftum. — — —

eða helstu söluafördu landsins, en hún mundi nokkið vel um félagsmálin, 100,
 að þeir þyotfi euga aða födu sé til minnis að leggja, þá séu eftir er ofinnar, þótt
 hún yrði hundsið á, enda var ferd minni heitid austur þangað til þess að fram-
 saka þetta mittils verda mál og fara síðan í söluaförum udstu laga þar, eystra og
 nota hína gírandi, fjöru, sem mis vintist á þá ummáli verdu þótt ofusamt vðri, að
 þá gæti faldist höfund dagskránnu. Vöðun-yráðvörugáfa minn og yörnul reynda
 sagdi mér, að í vöðunum vðri stítalans vöðun þvortu, því á þá gæti séð það vöðura
 laga áður, en úlfur fór á elti gylti, að sólin var, jafuvel í hjálun vöðunum og í
 hamu (f. e. veldid), ummáli þess á í gngum klósigum, enda var of þá all gylti í gngum
 farinu að ykkast við höfundidann, einn og hams var vörj. áður fyrrum undir
 þá líkt vöðun áttu far. Vegna lá leyðunnar of þess, að bringardunum var algjörtögn
 hljóðans, ekki svo miltid sem nokkurt undir hljóð vðri að heyrja, lágu euga upp-
 lýsingar fyrir um það hvernig vðra ummáli fram í vöðu stránum. Áttu í móti sá
 ég í þessari rannsóknarfönd minni ummáli óröð þess vðris mi. Kenni í vöðunum, en
 ferd var hátt umi faglannu: Hátt ferd allur, en þess og vður vörn í stórum vöðunum
 langat fram í bringardi, en hvoði hjáltaur ummáli Kenni í hinni úe lövur usin ar
 á stögnar eugjar áa födu velli. Þó var, því viss um, að mi vðri h eutugast
 hinni til söluaförum ferdur og að eigi meiti þess á þeim leygur. —

Ég veld að stjóta því hén um í á milli lína — því það kemur eini beinlínis
 þessu ferdalopi vörn við — að ég fór í söluaförum þessu löjnum síðar og vör það
 á vðri hátt þar eystra, að þess vðri jafuvel eugju leumi til áður, að nokkuru Reyk-
 vikingur hefði nokkuru sinni Kenni austur þangað til þess að fara í söluaförum og
 allra síst vðri áttvöður Karlfaustur.

Þótt eigi aflaði ég mikilla sölu í ferd þessari, þar sem ég komist eigi lengra fram
 í fjörunum en á Skatrinu hella og í uánummáli við Herdasther og Hólmunnad, sem ég,
 sáttad sagja, vöjadi mér eigi að vada út í, enda hefði ég þá vðdid að vera einni eða
 tvöum állum leygur en ég er, og ummáli ég þá eftir því, að mér var sagt það í
 vðri, að eugjum vðra gæti beth einni almi við héd sína, en mi sá ég, að ég þvortu
 að hafa ferd þess, því að hálalón er djúpt, þótt þannu sé það einn gngur.

En mi vord eý ad i Leppu viðnum sálvaþóttinum of Fala þar til sem áður var frá
 hófud, en þáð var þá, en iðroróin var fangin hjá þeim Pétri og Páli; en þórru me
 þeirra sómu vör, þóir þáll var í þjóðseginum en Pétur í Skjaldbríð og rótuðu þeir mi
 sitfrim og gullinu upp yfir hófud sér hvor um sig ein og sagt var um ein yfudur
 þessánu í fyrri daga, þótt eigi sé þá við vörin eldo um þá bjatta suman veltfing.
 Lyg darlid mið, eða koria min, fóstur döttir og barnkoma, svo of Gudda gamla í
 Þóttinum fór vordur ad Hóhnum, en eý var mid Nordlandingunum nokkru stund til
 sýna þeim Kirkygárdinum og yfir leyt þá, en mið þótti máli skiffa ad þeim fangið vör.
 Hi alladi eý einnig ad Hóhnum og þótt eý vissi ad vid vörum allir veltkonur í þangid, gædi
 eý mid fyrir ad þeim Horni þangid eigi fyrir en M. 3, þá mundum vid þá Roffi og e. t. v. mid
 festheid ofan i Þóttinum. Eý vissi þá eigi heid. Mid eý allid þaga mid Nordlandingum
 en þan, ad eý þan i Korna þeim of mið mid þaga mið og svo ad sam minni i lósti
 i þar, ad eý vildi lossa mid þá. En mi vora þáð þeir eý álfir, sem Korna man ier ad þan
 vanda og eý vör mid:

Howan en Hnumbravogi? Allur langur til ad Korna þangid. En hann langi i þessu?
 Vid stulnum ganga þeim spólhorn austur eftir götum svo þad eý ad þeim þangid;
 en svo en þess ad eý ^{stund} fenda ad stulnum fyrir yðum og en þá fyrir, ad þad halid
 af þan austur götum, Korna ad Hnumbravogi og stóðid yðum þan um. Sidan fór um
 vid vörum ad Hóhnum M. 3, þad an austur i Korna M. 4 og lóti þeim i leid
 M. 5, en eý allid ad fylgja folkum minum eftir ad Hóhnum og tvöla mið i vörum.
 Þetta þótti þeim alveg adli þag mid stófum og Korna stóttum um ad þarad i þessu
 ad vora, euda yri vid stófum i Hnumbravogi svo lóng, ad þeim hefði eigi þina til ad dróda
 mid amastadar. Eý stóldi svo vid þá. Þeim lóttum svo eftir götum austur eftir, og
 en eý leit of þess til ad eý á þessu þeim þaki sýnt, sýndi þess mið þar fara lóttar þeir
 i Hóttinum eý þessu sýnum, sem drógi lagdum i eftir sér. Þetta van allir

Fall ogustu Hins dætur, ríðsettar og rostenar, semiloga forystu Hins dætur margra for-
landinga. En en þú leit af þeim, og sá þú hvar þú ert við Rodjúl, flaug mér í hug:
Óvart er mér að láta þú fara svo einn saman og með öllu óþunnum, en þú vinn, að þeim
fari sé eitthvað að vöðum.

Édun en þú komi að Hólmum þess bítstjórna í mótum mér og var þó nokkur mikið mikið
því. Hóad en mér, þú gadi þú; þann áttar þú elsti að fara sudur og stíla okkur eftir,
úþess að við fæm þinn til að skoða okkur um, fara auður í Klapp og þú klappid
í Hólmum? Og svo eru góðum mæmum þess í þessum og vísu, það var
þó bláa korn þar systur þú stundum. -

Þú stjórna sáðist vera að þessa um að fara sudur frá, þ. e. v. af þú leyfi
þú að, þú svo stóð á, að þú di Vestmannaeyinga vildi komast til Reykjavíkur og þann
vildi gæmum verða við þessum þess þess. Hann góð fandi umna 14.1 og verid þessum
áttar 14. 4-5, þú þann þess elsti að eyða umna þessum þess þess þess.

Þú þessum þessum eitthvað andartod, þó þú til að þú ala Hóttid" og sá stóð í þessum mikið
þessum
eða þessum þessum

þú, þessum þessum

þú að stóð þessum
þú, sjálf þessum
þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum
að stóð þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum

þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum
þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum
þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum
þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum

En mér vart ekki svofusamt: Það fór lítil fyrir mér of Sværri Konungi, þ
 ój var alltaf að hugsa um Stóðlendinga og vart svo andvaka - eð vonaði, þ
 eð verði elti, andvaka allt mitt líf" eins of Sværri, en ekki sofsa di eð, heldur
 náði í alla þá Králu sem til vort þar í hverjum of sem elti voru í enjum of
 sent þá hvar eftir annað niður í Stóðlendingu til þess að steyggvart eftir þess, þvot
 þeir séi eðgi svartkellada átlungu þvot; þ að eð þvotinu að geta að þvot í gisti þvotinu
 lita niður fyrir sjögardinum, eini á eð þvot sem þvot séja of Land. þvot, en þvot þvotans
 við þvot, að þvot vort fyrir þvot á lita, undal þvotinn á þvot" í Kiribjargardinum,
 þvot þvot að þvot eð Konung með þvot fyrir um á þvot, eins of ávort þvot.
 Hér fór þvot elti að verða um vel, en þvotinn Konung eftir of eftir of þvotinn
 þvot þvot þvot euga stéla meins séð. Klubbinn varfarin að ganga fyrir of þvot
 áttu að vera Konung. Það eð þvot þvotinu að fara einu sinni um of lita fram í þvot
 um, ganga undfram þvotinn ávort í Háumel, geta vel að mannaþvot Konungum
 Klubbinn of Galga Metta; þvotinn Konung eftir of sóðrukt euga mannaþvot séð,
 þvotki svartkellada né hvítan. Þvotinn séi ekki svo mikilvæg sem svotinn þvotinn Þvotinn
 í Utgöðum, sem séi ^{áim á liti} _{útfullur} 19. júní 1906 úti í vortandi þvotinu of þvot
 þvot, þvot þvot var svartur um of, en euga voru til þess að þvot þvotinn þvotinn. Þvotinn
 var einu þvot þvotinn minns of þvot vort of þvotinn Konung minni til Stóðlendings
 þvotinn, en of þvotinn ganga í vort um of þvotinn í vortdarþvotinn. Þvotinn ávort þvotinn
 ávortinn, sem þvotinn sendi mér, en þvotinn séi um of þvotinn: Þvotinn vortinn þvotinn
 á þvotinn grán, um, eins of vortinn, en þvotinn var grán duggarþvotinn sem of vortinn á
 þvotinn, sem þvotinn úti vortinn. -

Hoð var annars orðid und þvotinn blessaða Stóðlendinga? Hér Konung þvotinn
 of þvotinn vortinn vortinn vortinn vortinn, sem of þvotinn vortinn þvotinn þvotinn
 vortinn þvotinn of Galga Metta, þvotinn vortinn of þvotinn vortinn of þvotinn
 eftir í þvotinn minns. Þvotinn þvotinn, að þvotinn þvotinn að vortinn vortinn vortinn

hvergi um líkil að þó.

Þá, skind þú ein inn og dr elskid þú Kaffid og svo fornu vid í handlungskaoti
anstvar á Kausi.

En þú bless að Kaffi og þú indalun Kólu og svo tvær litlir frændur mínir 21⁹ og
þjófur ári, hvor áður indalli, skírari og skemmti lagi. Mikid var yðs af þú
yfir Kaffi lögginn, en þú inn leid og vid Kóddum, Þóttindum þú af þú og öð-
adun þess vist allri y öll, að svo indal þóttis mott allri. Þenda meum þúna þú
á landi sein uðri.

Kausurinn var indal ein og vant er; vid at þú indum á Kausi blott þess lyktinn
þótt þú uðri gola mottun og þú ind á Kólu. Þú skemmtiginn dudu þú á Þangofaði
Kausi og þú indur eign á þúna lögid ind þúna þúna og ið þú ind. Þú var aldun þúna
inn Eden, sem þúna höfdu eum eigi sáð, þú var Paradis þú, en þúna uðna ind eiga
effri að lifa í eum ári og eð lifð alla.